

Arrest

nr. 199 834 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 februari 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 22 augustus 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2017 werd ingediend door:

Naam: F. (..)

Voorna(a)m(en): M. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 24.04.1976

Geboorteplaats: Ain Zohra

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (..) ANTWERPEN

ALIASSEN: A. A. (..) 25.05.1977, A.S. (..) 17.06.1977, A. S. (..) 02.03.1977, H. S. (..) 24.04.1976, H. S. (..) 20.03.1976, A. B. (..) 24.04.1976

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Op 19.02.2007 werd er voor betrokkene een Ministerieel Besluit opgemaakt, betekend op 21/02/2007, en werd hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en er gedurende 10 jaar niet terug te keren.

Betrokkene kreeg dit Ministerieel besluit voor de bezwarende strafbare feiten die hij pleegde en waar hij op 10.03.2006 voor werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar voor het bezit, handel en vervaardiging van verdovende middelen.

Na zijn Ministerieel Besluit werd betrokkene alsnog op 30/04/2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Dit betrof interfamiliaal geweld tegen de moeder, de genaamde J. H. (..), van de referentiepersoon.

Op 15.06.2012 werd er beslist dat betrokkene terug in vrijheid gesteld mocht worden maar nog steeds gevolg moest geven aan het Ministerieel Besluit van 19.02.2007.

Betrokkene woont sinds 23.02.2017 terug samen met de moeder, J. H.(..), en zijn twee kinderen van Nederlandse nationaliteit, die heden 4 en 2 jaar zijn.

Gelet op het feit dat betrokkene in het verleden nooit gevolg heeft gegeven aan het Ministerieel besluit van 19.02.2007 en gezien de ernstige aard van de veroordeling nadien wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt

"a. Eerste Middel: Schending van de formele en materiële motiveringsplicht; schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in combinatie van artikel 40 ter van de wet van 15/12/1980

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn."

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De draagkracht van de beslissing moet volgens de rechtsgeleerde "Van Mensel" slaan op vier elementen, m.n.:

1. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden),

2. de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet),

3. de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten)

4. de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).¹

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verwerende partij heeft ten onrechte besloten dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsstatuut van meer dan drie maanden omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid en motiveert dit op basis van het arrest van het hof van beroep te Antwerpen d.d. 10.03.2006 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank van 30.04.2012. En bovendien stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker in het verleden nooit gevolg zou hebben gegeven aan het ministerieel besluit hoewel de duur bepaald in het voormeld ministerieel besluit reeds verstreken is. Dat verwerende partij dan ook hierdoor haar motiveringsverplichting schendt en vermag zich derhalve hieruit geen argumenten te putten. Dat elke motivering in die zin een bijkomende onwettelijke voorwaarden in hoofde van verzoeker wordt opgelegd.

Schending van de materiële motiveringsplicht:

Het HvJ-EU stelt dat "lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften". Het Hof nuanceert dit echter meteen door te stellen dat het begrip "openbare orde" restrictief moet worden opgevat indien dit wordt gehanteerd om af te wijken van de verplichting de grondrechten van derdelanders te respecteren (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Z. ZH, C-554/13, EU:C:2015:377). Naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, is een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vereist (zie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749 en Byankov, C-249/11 EU:C:2012:608). Daarnaast primeren beginselen als non-refoulement, het recht op gezinsleven, het hoger belang van het kind of het bijzonder statuut op de Vreemdelingenwet en kunnen deze de uitwijzing voorkomen.

Meer bepaald moet volgens het Hof van Justitie het begrip "openbare orde" beperkt worden tot zaken als bescherming tegen werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, onderworpen in verband met de menselijke waardigheid, de bescherming van minderjarigen en kwetsbare volwassenen, dierenwelzijn en openbare veiligheidsvraagstukken in verband met de staatsveiligheid.

Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).

Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:

"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".

Samenvattend werd op 21 december 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in een gelijkaardig geval het volgende geoordeeld:

"In casu is aangaande de aanvraag van machtiging tot vestiging of status van langdurig ingezetene artikel 43 Vw aangaande de motivering over een eventueel gevaar voor de openbare orde, niet van toepassing daar dit enkel betrekking heeft op burgers van de Unie of zijn familieleden, en verzoeker geen van beide is. Artikel 15bis Vw dat wel van toepassing is, dient geïnterpreteerd te worden in de zin van richtlijn 2003/109, waaruit volgt dat met de ernst van de door een vreemdeling gepleegd feit rekening moet gehouden worden bij de beoordeling of hij een gevaar vormt voor de openbare orde (artikel 6). Verweerder heeft de ernst van deze feiten evenwel niet onderzocht, daar hij verkeerdelijk in de overtuiging was dat hij hiertoe niet bevoegd was, zodat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt door geen rekening te houden met de aard van de inbreuken bij de appreciatie van de vraag of er redenen zijn van openbare orde of nationale veiligheid die zich verzetten tegen de toekenning van

een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene. De beslissing wordt vernietigd. (RvV 21 december 2009, nr. 36.334)"

Men kan vaststellen dat de dienst Vreemdelingenzaken in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten niet heeft onderzocht en geen rekening heeft willen houden met de context van de veroordeling om zodoende het concreet geval juist te interpreteren. Dat zij niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en niet correct beoordeeld heeft. Alsook op basis van een zeer summiere onderzoek heeft zij het begrip "openbare orde" en "veiligheid" van het land te ruim geïnterpreteerd.

De veroordeling van 10.03.2006 door het hof van beroep gaat om feiten van meer dan 12 jaar geleden. Het vonnis van 30.04.2012 gaat om een interfamiliale feit met strafrechtelijke gevolgen. Verzoeker werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden. De ratio van de veroordeling was enkel en alleen om een signaal te geven en niet om aan te geven dat verzoeker een acuut gevaar zou vormen voor de samenleving.

Het dient benadrukt te worden dat de voormelde gevangenisstraf niet werd uitgevoerd en wellicht met een uitstel werd uitgesproken(?), te meer partijen onmiddellijk na het incident zich hebben verzoend, alles hebben bijgelegd en hun huwelijksleven hebben verdergezet. Uit dit huwelijk zijn er daarna nog 2 pracht van kinderen geboren, resp. op 8/11/2013 en op 17/6/2015. Het moge dan ook duidelijk zijn dat er na het incident partijen een gelukkig huwelijk kennen en derhalve zich in de relatie geen problemen meer hebben voorgedaan.

Meer nog heeft hij na de veroordeling van april 2012 geen enkel strafbaar feit gepleegd en bewandelt hij het rechte pad. Men kan hier terecht de vraag stellen of verzoeker een acuut en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid?

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat er een onderzoek hiernaar werd verricht door de verwerende partij.

"Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een [...] misdrijf of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd [als] een gevaar voor de openbare orde [...] in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

De loutere verwijzing naar de veroordelingen is onvoldoende en is de beslissing hierdoor gebrekkig gemotiveerd.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.

b. Tweede middel: Schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet

Overwegende dat verzoeker op datum van 23 februari 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Dat op het ogenblik van de aanvraag het artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;)

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

In casu blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het al of niet weigeren van de verblijfsaanvraag en de gevolgen ervan heeft plaatsgevonden.

Evenmin werd rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Verzoeker is 41 jaar oud en de laatste veroordeling dateert van april 2012.

Hij heeft steeds zijn medewerking tijdens de strafrechtelijke onderzoeken.

Met dit alles werd door de attaché echter geen rekening gehouden, dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing tot verblijf in België.

Er wordt eenvoudigweg verwezen naar de veroordeling en het ministerieel besluit tot terugwijzing dd. 19 februari 2007, welke reeds is uitgedoofd op 18 februari 2017 en derhalve geen rechtsgevolgen aan kunnen worden gewend, zonder dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie — zoals vereist door art. 43 Vr.W. — is derhalve geen sprake.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een ev. bedreiging werkelijk werd onderzocht, laat staan dat wordt aangegeven op welke elementen men zich baseerde om tot het genomen besluit te komen.

Niet alleen zijn de feiten inmiddels 5 jaar geleden.

Maar ook heeft verzoeker en zijn partner thans een legaal inkomen uit tewerkstelling.

In de bestreden beslissing van verwerende partij wordt niets gezegd over het persoonlijk gedrag of recent gevaar van verzoeker. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker geen berouw zou hebben getoond.

Verzoeker is nergens anders meer veroordeeld geweest na 2012. Meer nog, hij werd zelfs in 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart zodat de aangehaalde motieven in de bestreden beslissing dan ook totaal voorbijgestreefd zijn en derhalve niet meer ter zake doende.

Overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan het verblijf aan verzoeker in België geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid. In casu heeft de Staatssecretaris geoordeeld dat verzoeker effectief een gevaar uitmaakt voor de openbare orde aangezien hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf.

Gelet op artikel 43 van de Vreemdelingenwet volstaat het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling evenwel niet om te motiveren dat een burger van de Unie een gevaar vormt voor de openbare orde. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier blijkt dat verwerende partij niet heeft nagegaan welke nieuwe gedragingen van verzoeker een gevaar kunnen vormen voor de openbare orde. Zij heeft zich enkel gebaseerd op de strafrechtelijke veroordelingen.

Verzoeker kan derhalve niet inzien hoe verwerende partij toch zou kunnen vastgesteld hebben dat uit de gepleegde feiten blijkt dat verzoeker thans nog een gevaar vormt voor de openbare orde. In casu dient derhalve te worden vastgesteld dat verwerende partij het persoonlijk gedrag van verzoeker geenszins heeft onderzocht.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is. Het middel is ontvankelijk en gegrond.

Voor zover het oud artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn, quod certa non, dan nog schendt de betreden beslissing het nieuw artikel 43, §2 van de vreemdelingenwet zoals hierna wordt geciteerd:

Art. 43.[1 § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.]

Volgens het voormeld artikel kan de verwerende partij het verblijfsrecht in hoofde van verzoeker slechts weigeren om redenen van openbare orde, alsook dient verwerende partij rekening te houden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden, laat staan dat hij zijn bestreden beslissing in die zin bijzonder heeft gemotiveerd, zodat de bestreden beslissing gebrekkig en foutief werd gemotiveerd.

Dit middel is ernstig en derhalve ook gegrond.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat het volgende bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De verwerende partij is in de mogelijkheid overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid, waarbij deze uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, en waarbij dit gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

2.4. De verzoekende partij wijst er in essentie op dat de strafrechtelijke veroordelingen dateren van 2006 en 2012, dat zij sindsdien geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd en dat niet blijkt dat zij actueel een gevaar vormt voor de openbare orde. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat hiernaar een onderzoek werd gevoerd.

2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar het ministerieel besluit van 19 februari 2007 hetgeen de verzoekende partij gegeven werd voor bezwarende strafbare feiten die leiden tot een veroordeling in 2006 en naar een veroordeling in 2012 voor intrafamiliaal geweld tegen de moeder van de referentiepersoon. Op 15 juni 2012 werd verzoekende partij in vrijheid gesteld maar zij moest toen nog steeds gevolg geven aan het ministerieel besluit. Verder erkent de verwerende partij dat verzoekende partij terug samenwoont met de moeder van de referentiepersoon en dat zij hiermee twee kinderen heeft, waaronder de referentiepersoon. Het verblijf wordt de verzoekende partij geweigerd omdat: *“betrokkene in het verleden nooit gevolg heeft gegeven aan het Ministerieel besluit van 19.02.2007 en gezien de ernstige aard van de veroordeling nadien wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde.”*

De verzoekende partij kan evenwel gevolgd worden dat uit voormelde niet blijkt waarom haar persoonlijk gedrag beschouwd wordt als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing wel naar feiten uit het verleden die zij als zwaarwichtig beschouwt maar zij licht niet toe waarom het persoonlijk gedrag van verzoekende partij actueel als een gevaar moet worden beschouwd voor de openbare orde. De Raad kan de verzoekende partij volgen waar deze stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt verduidelijkt dat er aan de veroordelingen en het niet uitvoeren van het ministerieel besluit omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Het komt evenwel aan de verwerende partij toe uitdrukkelijk aan te geven waarom de veroordelingen getuigen van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland aantast.

2.6. In de nota met opmerkingen citeert de verwerende partij een beslissing die zij aanduidt als de bestreden beslissing maar de Raad stelt vast dat dit citaat hoegenaamd geen betrekking heeft op de thans bestreden beslissing, maar wel op de beslissing van 2 oktober 2017 (bijlage 20) die evenwel niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, zodat het betoog dat de verwerende partij dienaangaande naar voren brengt hoegenaamd niet dienstig is *in casu*. Zij kan gelet op deze vaststelling niet gevolgd worden waar zij meent dat de kritiek van de verzoekende partij berust op een fragmentarische lezing van de bestreden beslissing.

2.7. Het eerste en tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige middel(en)(onderdelen) dringt zich derhalve niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER